

Evanghelia după Ioan

Cuvântul s-a făcut trup...

4

Grupuri de ucenicie
Biserica Baptistă "Harul"
Titan-București
ianuarie-februarie
2010

Lecția 12

Isus își face cort printre noi la Sărbătoarea corturilor

Ioan 7:1-36

La început era Cuvântul

Ioan 7:1. După aceea, Isus străbătea Galilea; nu voia să stea în Iudea, pentru că Iudeii căutau să-L omoare.

2. Și praznicul Iudeilor, praznicul zis al Corturilor, era aproape. 3. Frații Lui I-au zis: „Pleacă de aici și du-Te în Iudea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările, pe care le faci. 4. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut: dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.” 5. Căci nici frații Lui nu credeau în El. 6. Isus le-a zis: „Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică. 7. Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. 8. Suiți-vă voi la praznicul acesta; Eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea.” 9. După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galilea. 10. După ce s-au suit frații Lui la praznic, S-a suit și El, dar nu pe față, ci cam pe ascuns. 11. Iudeii Îl căutau în timpul praznicului, și ziceau: „Unde este?” 12. Noroadele vorbeau mult în șoaptă despre El. Unii ziceau: „Este un om bun.” Alții ziceau: „Nu, ci duce norodul în rătăcire.” 13. Totuși, de frica Iudeilor, nimeni nu vorbea de El pe față.

Citește Ioan 7:1-13.

În ce regiune a Israelului vrea Isus să locuiască? (v. 1)

De ce nu vrea să stea în Iudeea? (v. 1)

Ce sărbătoare se apropia? (v. 2)

Citește despre Sărbătoarea corturilor în Levitic 23:33-43; Deuteronom 16:13-16; Zaharia 14:16-19. Scrie ce ai aflat despre această sărbătoare.

Ce eveniment rememora evreii la această sărbătoare?

Corelează cu Ioan 1:14. Când Ioan spune despre Isus că „a locuit printre noi”, verbul pe care îl folosește, tradus literal, înseamnă „și-a întins cortul printre noi”. Și Pavel folosește cuvântul *cort* când e vorba de trupul său și de viața de aici (2 Corinteni 5:1-4). Probabil Ioan face referire la Exod 25:8; 40:34-35, la Cortul întâlnirii, care era în mijlocul poporului, și mai exact, la prezența Domnului în cort. Aceeași prezență care

cobora atunci ca un nor, în Cortul întâlnirii, s-a întrupat acum și este printre noi. Nu doar evreii au locuit în corturi timp de 40 de ani, ci și Dumnezeu a locuit într-un cort mult mai mult de 40 de ani. Până când David s-a gândit că nu e drept ca el să locuiască într-o casă și Domnul într-un cort și până când Solomon a împlinit visul lui David. Dar Dumnezeu a mai locuit în cort, 33 de ani și jumătate, prin întruparea Cuvântului.

Așadar, vezi vreo legătură între Sărbătoarea corturilor de atunci și sărbătoarea Crăciunului de astăzi? Ce rememorăm la Crăciun? Cu ce ai rămas în urma sărbătorilor?

Cine I se adresează lui Isus în v. 3?

Ce Îl îndeamnă?

Ce motivație au? (v. 4)

Care este concluzia lui Ioan? (v. 5)

Care sunt frații lui Isus? Citește Marcu 6:3; Matei 12:46.

Răspunsul lui Isus pentru frații Săi aduce în atenție conceptul de „vreme”, „împlinirea vremii” sau „, nu i-a sosit ceasul”, cum apare mai târziu în capitolul 7. La ce crezi că se referă Isus în v. 6 și 8 când le spune că

Sărbătoarea corturilor

avea loc în luna a șaptea a calendarului evreiesc, numită luna Tishri, care corespundea cu sfârșitul lunii septembrie sau începutul lunii octombrie din calendarul nostru. Sărbătoarea corturilor dura șapte zile și venea după alte două mari sărbători: Sărbătoarea trâmbițelor sau Anul Nou religios (ziua întâi a lunii a șaptea) și Sărbătoarea ispășirii sau Yom Kipur (ziua a zecea a acestei luni). Sărbătoarea corturilor era una din cele trei sărbători la care toți bărbații israeliți trebuiau să vină la Ierusalim și să-și amintească de călătoria de 40 de ani prin pustie a evreilor ieșiți din Egipt. Toți cei veniți la Ierusalim la această sărbătoare construiau colibe din crengi și locuiau în ele toate cele șapte zile ale sărbătorii.

vremea Lui n-a venit încă, dar *lor vremea* totdeauna le este prielnică? Ce înseamnă că *nu I s-a împlinit vremea*?

Evreii aveau sărbători stabilite și statornicite de mii de ani la anumite vremuri. Unele dintre acestea erau stabilite chiar de Dumnezeu. Ei, evreii, se suiau la Ierusalim după vremea stabilită de calendarul religios iudaic. Însă El se suia la Ierusalim nu în funcție de calendarul acesta, ci după cel divin al misiunii Sale pe pământ.

Observații și aplicați

Nici măcar frații Săi nu înțeleg misiunea Lui. Ei Îl îndeamnă să meargă la Ierusalim, crezând că El caută afirmarea de Sine (v. 4), de aceea Îl îndeamnă: *Arată-te lumii!* La Ierusalim e lumea care contează, nu aici în Nazaret, în Galileea. Dacă vrei popularitate, afirmă-te la Ierusalim, spun frații Lui. *Arată-te lumii!* Numai că, Isus avea o cu totul altă percepție asupra lumii, în general, și asupra lumii de la Ierusalim, în special. Ce spune El despre lume în v. 7?

Isus nu căuta afirmarea de Sine în fața lumii, ci El căuta să facă voia Tatălui Său pentru mântuirea lumii. El nu căuta acceptarea lumii cu orice preț, ci le spune adevărul cu orice preț. Chiar cu riscul de a deveni nepopular, nedorit.

Ce a hotărât Isus în urma dialogului cu frații Săi? (v. 9)

Ce a făcut Isus în cele din urmă? (v. 10)

De ce crezi că a zis inițial că nu merge, iar apoi s-a dus?

Ce crezi că înseamnă că s-a suit la Ierusalim la Sărbătoarea corturilor, „dar nu pe față, ci cam pe ascuns”?

De ce crezi că a acționat așa?

Care erau așteptările și percepția celor veniți la Ierusalim în legătură cu persoana lui Isus? (v. 11, 12)

Termenul grecesc tradus cu *șoaptă*, poate însemna și “ceartă” sau “nemulțumire”.

Ce îi determina să nu vorbească deschis despre El?
(V. 13)

După ce Ioan redă contextul din Galileea și motivația cu care Isus a venit la Sărbătoarea corturilor, după ce creionează atmosfera de la Ierusalim, așteptările oamenilor, percepția pe care o aveau despre Isus, după ce ne plasează în mijlocul unei mulțimi în așteptare și sub imperiul fricii de iudei, Ioan Îl prezintă pe Domnul Isus în Templu la jumătatea sărbătorii, poate în a patra zi din cele șapte.

Iudeii în Evanghelia după Ioan înseamnă mai mult decât locuitori ai provinciei Iudeea; termenul se referă la liderii religioși de la Ierusalim.

Citește Ioan 7:14-24.
Ce făcea Isus în Templu? (v. 14)

Care era mirarea iudeilor în legătură cu învățătura Lui?
(v. 15)

La început era Cuvântul

14. Pe la jumătatea praznicului, Isus S-a suit la Templu. Și învăța norodul. 15. Iudeii se mirau și ziceau: „Cum are omul acesta învățatură, căci n-a învățat niciodată?” 16. Isus le-a răspuns: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. 17. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura

Răspunsul lui Isus la nedumerirea lor cuprinde **o explicație** în legătură cu originea învățăturii Sale, **principiul cunoașterii spirituale**, **motivația** Sa în lucrare și **o acuzație** la adresa lor.

Cum explică Isus faptul că îi învață pe alții deși El nu a învățat niciodată (asta se referea la faptul că nu a urmat nicio școală rabinică a vremii Sale)? Cine era Rabinul la ale cărui picioare stătea El ca să fie învățat? (v. 16)

După această explicație, în care Isus pretinde că este învățat direct de Dumnezeu, ceea ce nu era o pretenție modestă, Isus le vorbește despre principiul cunoașterii spirituale. Liderii iudei credeau că doar prin ei vine învățătura. Că ei transmit din generație în generație tezaurul cunoașterii.

Dar Isus emite un alt principiu, o altă cale de cunoaștere în v. 17: *Dacă vrea cineva să facă voia lui Dumnezeu va ajunge să cunoască...* Altfel spus, poți cunoaște adevărul nu doar intrând într-o școală rabinică, ci având disponibilitatea de a împlini voia lui Dumnezeu. Cine e dispus să facă voia lui Dumnezeu va ajunge să cunoască. Cum? Prin revelație. Dar Dumnezeu nu face risipă de revelații. Nu descoperă decât celor ce vor să împlinescă voia Lui înainte de a o cunoaște. Principiul e clar: Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască (în general), și va ajunge să cunoască (în special), dacă învățătura Lui e de la Dumnezeu sau nu.

Petru afirmă același principiu în Ioan 6:69. Care este ordinea acțiunilor în acest verset?

După ce a explicat de unde are învățătura, după ce a enunțat principiul cunoașterii spirituale, Isus vorbește despre motivația Lui.
Care era această motivație? (v. 18)

Compară cu ce i-au spus frații Lui în v. 4.

este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine. 18. Cine vorbește de la sine caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat și în el nu este strâmbătate. 19. Oare nu v-a dat Moise Legea? Totuși nimeni din voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorâți?” 20. Norodul I-a răspuns: „Ai drac. Cine caută să Te omoare?” 21. Drept răspuns, Isus le-a zis: „O lucrare am făcut și toți vă mirați de ea. 22. Moise v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur nu că ea vine de la Moise, ci de la patriarhi și voi tăiați împrejur pe om în ziua Sabatului. 23. Dacă un om primește tăierea împrejur în ziua Sabatului, ca să nu se calce Legea lui Moise, de ce turbați de mânie împotriva Mea, pentru că am însănătoșit un om întreg în ziua Sabatului? 24. Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate.”

Compară cu Matei 12:10-12.

Care este sfatul pe care li-l dă Isus în v. 24?

Isus le arată că judecata lor este superficială și părtinitoare. Judecau după litera Legii și nu în spiritul Legii. Și mai mult decât atât, într-un fel judecau când era vorba de circumciderea pruncilor lor în ziua de sabat și cu altă măsură judecau când era vorba de vindecările pe care le făcea El în ziua de sabat.

Observații și aplicații

Concluzie

Așadar, Isus ajunge la Ierusalim la Sărbătoarea corturilor și învață poporul în Templu. Poate îi învață despre puterea lui Dumnezeu cu care i-a eliberat pe strămoșii lor din Egipt sau despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu în timpul călătoriei de 40 de ani. Îi învață pe cei care voiau să fie învățați. Le explică de unde are această învățătură și cum pot ajunge toți la adevărata cunoaștere spirituală. Îi avertizează pe cei care se considerau învățați, care în urma unei evaluări superficiale credeau că ei țin învățătura lui Moise, Legea.

Versetul de memorat

Scrie și memorează Ioan 7:24.

Cuvântul s-a făcut trup

Cum definești relația ta cu lumea?

Cum se manifestă la tine dorința de afirmare de sine în fața lumii? Crezi că e un lucru rău?

Ce compromisuri ți se cer pentru a fi acceptat de lume?

Cu ce rămâi în urma sărbătorilor?

De unde îți extragi învățătura spirituală?

Dacă cunoașterea spirituală este strict legată de disponibilitatea de a face voia lui Dumnezeu, ce trebuie să faci în anul 2010 ca să crești mai mult în cunoașterea lui Dumnezeu?

Observații și aplicații

Întrebări de discuție la grup

1. Dacă ai face o comparație între Sărbătoarea corturilor de la evrei și sărbătoarea Crăciunului (când Isus și-a făcut cort printre noi) de la creștini, ce asemănări și ce deosebiri găsești în legătură cu raportarea oamenilor față de persoana lui Isus?

2. În ce mod lumea în care trăim ne influențează modul în care sărbătorim?

3. Cum își definește Isus relația cu lumea din vremea Lui? (Ioan 7:7)

4. Cum se manifestă la tine dorința de afirmare de sine în fața lumii? Crezi că această dorință e un lucru rău în sine?

5. Ce compromisuri ți se cer pentru a fi acceptat de lume?

6. Cât de importantă credeți că este învățătura Domnului Isus? De ce?

7. Unde găsim învățătura Domnului Isus și cum ne-o putem însuși?

8. Discutați despre câteva învățături ale Mântuitorului foarte relevante și în sec. XXI?

9. Cine crezi că trebuie să răspândească învățătura Domnului Isus?

10. Ce ar trebui să facem în 2010 ca să creștem în cunoașterea Domnului Isus și a învățurii Sale?

Lecția 13

Isus - Izvorul de apă vie Ioan 7:25-53

La început era Cuvântul

Ioan 7:25. Niște locuitori din Ierusalim ziceau: „Nu este El acela, pe care caută ei să-L omoare? 26. Și totuși, iată că vorbește pe față și ei nu-I zic nimic! Nu cumva, în adevăr, cei mai mari vor fi cunoscut că El este Hristosul? 27. Dar noi știm de unde este omul acesta; însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.” 28. Și Isus, pe când învăța pe norod în Templu, striga: „Mă cunoașteți și Mă știți de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine însumi, ci Cel ce M-a trimis, este adevărat, și voi nu-L cunoașteți. 29. Eu Îl cunosc, căci vin de la El și El M-a trimis.” 30. Ei căutau deci să-L prindă; și nimeni n-a pus mâna pe El, căci încă nu-I sosise ceasul. 31. Mulți din norod au crezut în El și ziceau: „Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?” 32. Fariseii au auzit pe norod spunând în șoaptă aceste lucruri despre El. Atunci preoții cei mai de seamă și Fariseii au trimis niște aprozi să-L prindă.

Citește Ioan 7:25-32.

Din prezența lui Isus la Sărbătoarea corturilor și din discuția avută în Templu cu cei care Îl contestau, se naște o nouă nedumerire, o nouă întrebare și o nouă contestare a lui Isus. Care este nedumerirea unor locuitori ai Ierusalimului? (v. 25, 26a)

Care este întrebarea? (v. 26b)

Care este argumentul contestării lui Isus ca Hristosul? (v. 27)

De unde credeau ei că este Isus? (v. 41, 42)

De unde spune Isus că este El de fapt? (v. 28, 29)

Ce au vrut să facă auzind spusele Lui? (v. 30)

De ce n-au reușit să-L prindă? (v. 30b)

Compară cu ce le spune Isus fraților Săi în Ioan 7:6, 8.

Deși pentru noi astăzi **Hristos** este un nume propriu, pentru evrei **Hristos** era un titlu sau un rang. **Hristos** este cuvântul grecesc pentru termenul ebraic **Mesia**, care

În urma disputelor din templu, Ioan subliniază două reacții: a poporului și a fariseilor.

Care este reacția poporului? (v. 31)

Dar reacția fariseilor? (v. 32)

Ioan face posibil să auzim ce se spunea în șoaptă despre Isus la Ierusalim, la Sărbătoarea corturilor. Șoaptele acestea, credința care se înfiripa în inima oamenilor de rând, că El ar putea fi Mesia, au determinat hotărârea fariseilor de a-L prinde pe Isus. Destul, au zis ei. I-a sosit ceasul. Doar că ei nu știau că nu depinde totul de hotărârea lor, ci de voia Tatălui din cer. Voiau să-și învingă orice rețineră, orice teamă și să-L prindă. S-au hotărât să acționeze în forță, așa că au trimis niște gărzi să-L prindă și să-L aducă la ei.

Care a fost rezultatul? (v. 45-49)

Oare ce au auzit aprozii aceia? Ce i-a fascinat așa de tare în vorbirea Lui, de nu L-au putut prinde? Sunt trei paragrafe pe care le plasează Ioan între trimiterea aprozilor (v. 32b) și întoarcerea lor cu mâinile goale, dar cu sufletul plin de uimire: *Niciodată n-a vorbit un om ca omul acesta!* (v. 45, 46).

Primul paragraf este de la v. 33 la v. 36.

Ce le spune Isus în acest paragraf?

Ce înțeleg ei din ce le spune Isus?

înseamnă *Unsul*, de la ebraicul *mashiah*, „uns cu untdelemn”. Termenul în Vechiul Testament se referea la o persoană care era unsă la intrarea într-o slujbă ca cea de rege, preot sau profet. (Saul este numit de David *unsul Domnului*.) Dar termenul se referea și la singura persoană care va fi unsă ca rege, preot și profet, *Mesia*. Acest Mesia era profețit că va veni și va restaura națiunea lui Israel. Acest Mesia sau Hristos era așteptat în vremurile grele de aspirare greco-romană. Mesia întruchipa toate speranțele iudeilor. Aceasta este ce înțeleg iudeii din vremea Domnului Isus prin *Hristosul*.

La început era Cuvântul

Ioan 7:33. Isus a zis: „Mai sunt cu voi puțină vreme și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis. 34. Voi Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni.” 35. Iudeii au zis între ei: „Unde are de gând să se ducă omul acesta, ca să nu-l putem găsi? Doar n-o avea de gând să se ducă la cei împărășiați printre Greci, și să învețe pe Greci? 36. Ce înseamnă cuvintele acestea, pe care le-a spus: „Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni?”

Isus reafirmă relația Sa specială cu Tatăl, originea Sa și destinația Sa. *Mă veți căuta și nu mă veți găsi.* Oare cum vor fi ascultat apozii aceste cuvinte? Ei Îl căutau ca să-L prindă. Și totuși nu pot s-o facă. *Unde mă duc Eu voi nu puteți veni!* Oare apozizilor li se adresa? Ce vor fi înțeles ei din aceste cuvinte?

Următorul paragraf este de la v. 37 la v. 39.
Ce face Isus în v. 37-38?

Când îi cheamă Isus pe oameni la Sine, în ce zi a sărbătorii?

În timp ce fiecare își strângea cortul sau coliba și se pregătea să se întoarcă acasă, în timp ce erau stinse cele patru candelabre, în timp ce avea loc ritualul de înconjurare a altarului de șapte ori și de vărsare a apei pentru ultima dată, Isus a strigat: *Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.* Ritualul de vărsare a apei avea legătură poate cu Isaia 44:1-5. Era o promisiune și o nădejde mesianică. Dumnezeu va stâmpăra setea sufletească a omului în era mesianică. Numai că ritualurile de la Ierusalim nu puteau stâmpăra această sete a miilor de pelerini. Ei plecau tot cu sufletul gol și însetat. De aceea strigătul lui Isus a avut un ecou deosebit în acea împrejurare. Când toți erau focalizați asupra altarului, Isus atrage atenția asupra Sa. Când toți se pregăteau să meargă acasă, Isus îi cheamă la Sine. Isus le promite mai mult decât apa simbolică, le promite un izvor nesecat de viață spirituală în suflet. (v. 38)

La ce se referea Isus, conform interpretării lui Ioan din v. 39?

Ritualul revărsării indica spre revărsarea Duhului Sfânt. Compară cu Ioel 2:28, 29; F.Ap. 2:14-17.

La început era Cuvântul

Ioan 7:37. În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. 38. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” 39. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.

Sărbătoarea corturilor era numită și „Casa revărsării”, datorită ceremonialului de a turna apă în fiecare zi pe altar. **Ultima zi** a Sărbătorii corturilor era ziua cea mai importantă în ceremonialul iudaic. Era ziua în care altarul era înconjurat de șapte ori și ziua în care apa era turnată pentru ultima oară pe altar. Era ziua în care se stingeau cele patru torțe care fuseseră aprinse la începutul sărbătorii. Era ziua în care pelerinii își strângeau corturile și se pregăteau de plecare. Era cea mai importantă zi a sărbătorii.

Ce au făcut apostolii după revărsarea Duhului Sfânt?

La început era Cuvântul

Care era pasiunea și prioritatea lor numărul unu?

Ce s-a schimbat în urmașii lor de astăzi?

Se pare că acest strigăt al lui Isus a produs un efect extraordinar asupra celor de față, inclusiv asupra aprozilor trimiși să-L prindă. Reacțiile sunt surprinse în paragraful următor: Ioan 7:40-44.

Ce zic spectatorii acelei scene?

v. 40 _____

v. 41 _____

v. 42 _____

Care a fost rezultatul? (v. 43, 44)

Astfel aprozii se întorc cu misiunea eșuată și cu sufletul răscolit. Vorbirea lui Isus și poate chemarea Lui au atins și inima lor însetată.

Care este reacția liderilor?

v. 47 _____

v. 48 _____

v. 49 _____

Cine ia cuvântul în acel moment tensionat? (v. 50-51)

Nicodim face apel la Lege; la Legea pe care tocmai o invocaseră ei, pe care ziceau că poporul neinstruit nu o cunoaște. Dar Nicodim, care venise la Isus personal, le

Ioan 7:40. Unii din norod, când au auzit aceste cuvinte, ziceau: „Acesta este cu adevărat Prorocul.” 41. Alții ziceau: „Acesta este Hristosul.” Și alții ziceau: „Cum, din Galilea are să vină Hristosul? 42. Nu zice Scriptura că Hristosul are să vină din sămânța lui David, și din satul Betleem, unde era David?” 43. S-a făcut deci dezbinare în norod din pricina Lui. 44. Unii din ei voiau să-L prindă; dar nimeni n-a pus mâna pe El. 45. Aprozii s-au întors deci la preoții cei mai de seamă și la Farisei. Și aceștia le-au zis: „De ce nu L-ați adus?” 46. Aprozii au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” 47. Fariseii le-au răspuns: „Doar n-ați fi fost duși și voi în rătăcire? 48. A crezut în El vreunul din mai marii noștri sau din Farisei? 49. Dar norodul acesta, care nu știe Legea, este blestemat!” 50. Nicodim, cel care venise la Isus noaptea, și care era unul din ei, le-a zis: 51. „Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?” 52. Drept răspuns, ei i-au zis: „Și tu ești din Galilea? Cercetează bine, și vei vedea că din Galilea nu s-a ridicat niciun proroc.” 53. (Și s-a întors fiecare acasă.

reamintește că Legea lor nu condamnă pe cineva înainte de a-L audia, de a-L asculta, de a-I da ocazia să se apere.

Care este ultimul lor argument? (v. 52)

Care zonă a Israelului era apreciată de ei? De unde trebuia să vină Mesia după părerea unora dintre ei? (V. 41, 42)

Observații și aplicații

Unele manuscrise spun *Profetul*, în loc de *vreun profet*, cu referire la profetul prezis de Moise în Deuteronom 18:15, adică Mesia. Este posibil ca la aceasta să se refere ei când zic că „din Galileea nu s-a ridicat niciun proroc”. Ori, dacă nu, înseamnă că erau prea furioși și au uitat că profetul Iona era din Galileea, din Gat-Hefer (vezi 2 Regi 14:25).

Ce fac în cele din urmă? (v. 53)

Tot planul lor atât de bine ticluit a eșuat pentru că lui Isus nu-I sosise încă ceasul. Nu sosise ceasul arestării și al condamnării la moarte. Acum era ceasul proclamării, ceasul chemării și al cercetării. Era șansa pe care o aveau toți de a auzi adevărul și de a-l primi.

Concluzie

Ritualul simbolic al revărsării apei pe altar ilustra foarte bine nevoia ca setea sufletească a pelerinilor să fie potolită. Setea după Dumnezeu, setea de dreptate poate, setea de a fi iubiți și izbăviți. Însă ritualul acela nu putea să și stâmpere acea sete, doar o ilustra. Isus stă și privește, așteaptă încheierea ritualului și apoi le oferă soluția la setea lor: *Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor*

curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. De unde îi lasă ritualul, îi preia Isus. Aprozii în loc să-L captureze pe Isus sunt ei capturați de Isus.

Versetul de memorat

Scrieți și memorați Ioan 7:37b-38.

Observații și aplicații

Cuvântul s-a făcut trup

Cum îți stâmperi de obicei setea sufletului ?

Care sunt lucrurile care te-au amăgit că-ți vor potoli setea, și în final te-au lăsat cu sufletul ars?

Când ai fost ultima dată captivat de Isus, de învățăturile Sale?

Ce te face să te plictisești când citești sau când se predică despre Isus?

Dacă ești creștin și Duhul Sfânt a fost revărsat în tine, cum se manifestă râurile de apă vie despre care vorbește Mântuitorul?

Lecția 14

Isus acordă iertarea prin har

Ioan 8:1-11

La început era Cuvântul

Ioan 8:1. Isus S-a dus la muntele Măslinilor. 2. Dar dis-de-dimineată, a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos, și-i învăța. 3. Atunci cărturarii și Fariseii I-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului 4. și au zis lui Isus: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. 5. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?” 6. Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui. Dar Isus S-a plecat în jos și scria cu degetul pe pământ. 7. Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” 8. Apoi S-a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ. 9. Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc. 10. Atunci S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a

Citește Ioan 8:1-11.

Ultima zi a Sărbătorii corturilor, ziua cea mare, cea mai importantă, se încheiase cu ritualul de vărsare a apei pe altar, cu înconjurarea de șapte ori a altarului, cu strângerea corturilor, cu stingerea celor patru candelabre, dar și cu chemarea Mântuitorului: *Dacă însetează cineva să vină la Mine și să bea...* Aprozii se întorseseră cu Isus în suflet, dar nu și în lanțuri. Iar liderii religioși plecaseră dezbinați, șocați de eșecul aprozilor, dar și de poziția diferită a lui Nicodim. S-a întors fiecare acasă. Cei care aveau casă.

Ce a făcut Isus? Unde S-a dus? (v. 1)

Nu știm exact ce a făcut Isus pe Muntele măslinilor, dacă a dormit sau dacă S-a rugat. Dar știm ce a făcut a doua zi dimineată.

Ce spune Ioan că a făcut Isus dis-de-dimineată? (v. 2)

Nu știm exact ce au făcut fariseii în noaptea aceea, după ce s-au întors acasă, dacă au dormit sau dacă s-au rugat, sau dacă... Dar știm ce au făcut a doua zi la prima oră.

Ce spune Ioan că au făcut fariseii?(v. 3-5)

Din ceea ce au făcut a doua zi la prima oră, putem intui ce au făcut toată noaptea.

Ce crezi că a făcut Isus noaptea pe Muntele măslinilor?

zis: „Femeie, unde sunt pâ râșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” 11. „Nimeni, Doamne”, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.”)

Ce crezi că au făcut fariseii noaptea acasă?

Isus plin de Cuvântul învățaturii de sus a venit dis-de-diminează în templu. Oamenii însetați, nestâmpărați de ritualurile seci ale sărbătorii care tocmai se încheiasse, vin la El. Erau poate cei care au răspuns chemării lui: *Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea*. Iată că veniseră. Iar El le stâmpăra setea prin cuvinte pline de Duh și de viață. În acest cadru, în templu, în timp ce Isus îi învăța pe cei însetați calea vieții veșnice, au venit fariseii, învățătorii și cunoscătorii Legii, ca să-L ispitească și să-L prindă cu viclenie (v. 6). Este posibil ca tocmai ei să fi regizat scena aceea. Să fi pus un bărbat să o ademenească pe femeie, ca să aibă pretextul pentru a-L prinde pe Isus.

Muntele măslinilor este un mic lanț muntos cu patru vârfuri, cel mai înalt fiind de 830 m. În vremea Mântuitorului era acoperit cu păduri foarte dese, mai ales de măslini, de unde îi vine și numele. Muntele a fost despădurit pe vremea lui Titus. Conform unei legende iudaice din Midraș, porumbelul din corabia lui Noe a rupt crenguța de măslin de pe Muntele măslinilor.

Care este acuzația pe care i-o aduc femeii? (v. 4)

Ce spun ei că cere Legea lui Moise? (v. 5a)

Ce îi cer lui Isus? (v. 5b)

Ce motivație au? (v. 6a)

Ce a făcut Isus? (v. 6b)

Cu ce deget crezi că scria Isus?

Cu ce deget crezi că arătau ei acuzator spre femeie?

Nu știm ce o fi scris Isus cu degetul pe pământ. Unii cred că a scris: I U B I R E. Se poate să fi scris: *Milă voiesc și nu jertfe*. Alții cred că a scris cele zece porunci pe care ei, acuzatorii, tocmai le încălcau. Nu știm. Dar ce știm este că în loc să arate cu degetul acuzator spre femeie, cum făceau ei, Isus face altceva cu acel deget: scrie. Degetul lui Dumnezeu scrisese Legea lui Dumnezeu pe piatră (Exod 31:18). În fața lor stătea Cuvântul întrupat în carne și oase. Același deget care a scris atunci în piatră, scria acum pe pământ în fața lor. Legea lui Dumnezeu pe care ei o invocau era El, pentru că El era Cuvântul lui Dumnezeu. Isus nu acuză cu degetul arătător, ci scrie cu el pe pământ, acolo unde femeia era trântită de perfidia lor.

Observații și aplicații

Acest fapt se pare că nu-i descurajează pe acuzatori. Ce fac ei? (v. 7a)

În sfârșit, Isus se ridică și le împlinește dorința. Îndreaptă degetul arătător în mod acuzator. Dar nu spre femeie, ci spre ei. *Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.*

Ce a făcut Isus după ce a spus aceste vorbe? (v. 8)

Ce au făcut acuzatorii? (v. 9a)

Nu știm exact ce păcate îi apăsa pe fiecare în conștiință, dar știm că au fost nesinceri și vicleni.

Ce spunea Legea în legătură cu doi oameni prinși în adulter? Levitic 20:10; Deuteronom 17:6,7

Ei au adus doar femeia. Unde era bărbatul? Apoi, primii care trebuiau să arunce cu piatra erau martorii. Unde erau martorii? Când Isus le cere să arunce cineva primul cu piatra, se referă și la martori. Apoi, motivația lui Dumnezeu când a poruncit pedeapsa cu moartea a acelor care comit adulter era sfințenia poporului Său. Să curețe răul din Israel.

Care era motivația lor când cereau uciderea femeii, doar a femeii și fără martori? (v. 6)

Iată că aveau de ce să-i mustre conștiința. Erau martorii propriilor lor păcate și erau demascați ca vicleni. Astfel, Isus a rămas singur cu femeia care stătea în mijlocul mulțimii adunate. Isus a rămas singurul care o mai putea acuza. El fusese martor la păcatul ei, pentru că era Dumnezeu. El era fără păcat. Putea să ia piatra și să arunce.

Observații și aplicații

Ce a făcut Isus? (v. 10a)

Ce a întrebat-o pe femeie? (v. 10b)

Isus nu trece cu ușurință peste păcatul femeii. Îi pune întrebări. Se ocupă acum de conștiința ei. Vinovăția este aceeași, dar unde sunt acuzatorii? Nimeni nu te-a condamnat?

Ce răspunde femeia? (v. 11a)

Care este vestea bună pe care i-o dă Isus? (v. 11b)

Dar avertismentul? (v. 11c)

Concluzie

Isus venise să le aducă o nouă cale de ispășire a păcatelor. O nouă lege. Legea harului, conform căreia nu trebuie să mai moară cel care a păcătuit, pentru că în locul lui a venit să moară Cel fără păcat. Isus anunță zorii unei alte ere. Era harului iertării prin jertfirea Sa. Era sfințeniei, nu de frica pedepsei, ci de dragul iertătorului. Isus evidențiază universalitatea păcatului, povara conștiinței și singura cale de salvare: harul lui Dumnezeu prin Hristos. Tu unde te regăsești? În era fricii de pedeapsă sau în era iubirii pentru Salvator? *Du-te și să nu mai păcătuiești!*

Versetul de memorat

Scrie și memorează Ioan 8:11b.

Observații și aplicații

Cuvântul s-a făcut trup

Ce ai învățat din această întâmplare despre păcat și iertare?

Ce ai învățat despre modul în care vezi păcatul din viața ta și păcatul din viața altora? Corelează cu Matei 7:3-5.

Care trebuie să-ți fie motivația când condamni păcatul?

Dar atitudinea față de păcătos?

Cu ce ești mai critic: cu păcatul din viața ta sau cu păcatul altora?

Isus - Lumina lumii

Ioan 8:12-29

Din *Mișna* aflăm că la sfârșitul primei zile a sărbătorii corturilor, pelerinii coborau în curtea femeilor, unde avusese loc o uriașă redecorare. Acolo fuseseră așezate patru candelabre de aur cu patru vase de aur așezate în vârful lor, cu patru scări, câte una rezemată de fiecare candelabru. Lângă fiecare candelabru stătea câte un tânăr din familiile de preoți, iar aceștia aveau în mâinile lor vase conținând în total 30 de litri de ulei. Uleiul acesta era golit în vasele de aur. Mucurile torțelor sau ale candelabrelor erau făcute din haine preoțești uzate. Când se aprindeau torțele acestea nu era nicio curte din Ierusalim din care să nu se vadă lumina aceasta. Conceptul acesta al luminii, spune Edersheim, era legat de persoana lui Mesia. Bătrânul Simeon Îl numește pe pruncul Isus când Îl ia în brațe: *Lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel* (Luca 2:32). În ultima zi a sărbătorii, aceste candelabre de aur, care răspândiseră lumina timp de șapte zile, se stingeau și rămânea în urmă întunericul și funinginea. (Beniamin Fărăgău, *Ioan*, p.5, 6)

În acest context, al stingerii candelabrelor, al speranțelor mesianice fumegânde, mai exact a doua zi după stingerea torțelor, spune Isus: *Eu sunt Lumina lumii; cine mă urmează pe mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.*

Cuvintele Lui și-au atins ținta pentru că imediat, spune Ioan, „la auzul acestor vorbe, fariseii I-au zis: Tu mărturisești despre Tine, deci mărturia Ta nu este adevărată.” (v.13)

La început era Cuvântul

Ioan 8:12. Isus le-a vorbit din nou și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” 13. La auzul acestor vorbe, Fariseii I-au zis: „Tu mărturisești despre Tine însuși: deci mărturia Ta nu este adevărată.” 14. Drept răspuns, Isus le-a zis: „ C h i a r d a c ă E u mărturisesc despre Mine însumi, totuși mărturia Mea este adevărată; căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc, dar voi nu știți nici de unde vin nici unde Mă duc. 15. Voi judecați după înfățișare; Eu nu judec pe nimeni. 16. Și chiar dacă judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis, este cu Mine. 17. În Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată: 18. deci despre Mine însumi, mărturisesc Eu, și despre Mine mărturisește și Tatăl, care M-a trimis.” 19. Ei I-au zis deci: „Unde este Tatăl Tău?” Isus a răspuns: „Voi nu Mă cunoașteți nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu. Dacă M-ați cunoaște pe Mine, ați cunoaște și pe Tatăl Meu.” 20. Isus a spus aceste cuvinte, pe când învăța pe norod în Templu, în locul unde era vistieria; și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că încă nu-I sosise ceasul.

Ce mărturisea Isus despre Sine? (v. 12)

Cine mai mărturisise despre El că e lumina? Ioan 1:6-9; Luca 2:29-32

Ce acuzație Îi aduc fariseii? (v. 13)

Isus tocmai îi acuzase indirect pe farisei că nu au adus martori în cazul femeii prinse în adulter. Acum ei îi întorc acuzația în legătură cu martorii. Tu mărturisești despre Tine că ești Lumina lumii, Mesia, deci ești un Mesia fals.

Câți martori cerea Legea? (v. 17) Compară cu Deuteronom 17:6; 19:15.

Care sunt cei doi martori pe care îi aduce Isus? (v. 18)

Cum își justifică Isus valabilitatea propriei mărturii? (v. 14-16)

Dumnezeu Tatăl a mărturisit în tot Vechiul Testament, la botez, pe muntele schimbării la față. Dar aceste mărturii erau văzute doar de ochii credinței. Mărturia aceasta putea să le lumineze mintea ca să înțeleagă, dacă ar fi găsit un dram de credință la ei. Faptul că Isus Îl invocă pe Tatăl Său ca martor, le ridică adversarilor Săi o altă minge la fileu.

Ce Îl întreabă ei în v. 19?

Mișna poate fi definită ca fiind depozitul a patru secole de activitate iudaică religioasă și culturală în Israel, începând cu o dată timpurie incertă (sec. II î.H.) și sfârșind cu sec. II d.H. Obiectul acestei activități a fost păstrarea, cultivarea și aplicarea în viață a Legii, în forma în care mai multe generații de lideri religioși iudei au ajuns să o înțeleagă. (*The Mishnah*, Translated from the Hebrew, Oxford University Press, 1933, p. xiii *apud* Beniamin Fărăgău, *Ioan*, p.5)

Această întrebare evidențiază suspiciunea care exista încă în legătură cu tatăl Mântuitorului. Încă mai credeau unii că este un fiu nelegitim al Mariei. Compară cu Ioan 8:41. Mai aproape de original este: *Nu noi suntem copii din curvie*. Cu alte cuvinte, tu ești suspectat de asta, nu noi.

Unde are Isus discuția aceasta cu ei? (v. 20)

De ce n-au pus mâna pe El? (v. 20b)

Despre ce le vorbește Isus după aceea? (v. 21)

Ce au înțeles ei? (v. 22)

Ei se gândesc că El are de gând să se sinucidă. Și într-un fel, aveau dreptate. Numai că El nu avea de gând să-și ia viața, ci să-și dea viața pentru păcatele lor. Și El le mai vorbea despre propria lor moarte în păcat. (v. 24)

Ce nu credeau ei?(v. 24b)

Cine se recomanda în Scripturi *Eu sunt*?

Ce Îl întreabă în v. 25?

Au crezut că Isus n-a terminat propoziția: *că Eu sunt...* *Cine ești Tu?*, întreabă ei. Cu alte cuvinte, continuă, nu te opri la *Eu sunt*, pentru că doar Dumnezeu este prin Sine, punct.

De ce crezi că Isus nu le răspunde direct în v. 25, 26?

Visterie, se referă la cutiile pentru daruri, daruri ce mergeau apoi în visteria templului. *Mișna* atestă existența a 13 astfel de cutii pentru daruri în Templu.

La început era Cuvântul

21. *Isus le-a mai spus: „Eu Mă duc, și Mă veți căuta, și veți muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.”* 22. *Atunci Iudeii au zis: „Doar n-avea de gând să se omoare, de zice: „Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni!”* 23. *„Voi sunteți de jos”, le-a zis El; „Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta.* 24.

De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” 25. *„Cine ești Tu?” I-au zis ei. Isus le-a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt.”* 26. *Am multe de zis despre voi și de osândit în voi; dar Cel ce M-a trimis, este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii.”*

27. *Ei n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl.* 28. *Isus deci le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.* 29. *Cel ce M-a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur; pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.”*

Care este comentariul lui Ioan în v. 27?

De ce crezi că nu înțelegeau?

La ce înălțare crezi că se referă în v. 28?

Ce vor cunoaște atunci? (v. 28b)

Cine pretinde Isus că este cu El? (v. 29)

De ce nu-L părăsește Tatăl?

Nu doar mărturia din trecut a Tatălui le putea lumina mintea, dar și jertfa Lui ispășitoare pe cruce le putea lumina mintea. *Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt...* Deși cerul s-a întunecat în plină zi la moartea lui Isus, moartea Lui avea să aducă lumină în mii de suflete care-i vor fi înțeles, crezut și acceptat sacrificiul.

Concluzie

Când toate luminile ritualice s-au stins la Ierusalim, când oamenii s-au reîntors fiecare în întunericul lui, atunci se aude glasul lui Isus: *Eu sunt Lumina lumii; cine mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.* Isus afirmă *Eu sunt* și aduce martori. Isus pune o condiție: *cine mă urmează pe Mine.* Isus oferă beneficii: *nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.*

Observații și aplicații

Versetul de memorat

Scrie și memorează Ioan 8:12.

Cuvântul s-a făcut trup

Observații și aplicații

Care este lumina lui Dumnezeu care ne arată calea și adevărul spiritual astăzi? (Psalmul 119:105)

Cât de des aprinzi lumina aceasta, ca să vezi ce e în sufletul tău cu adevărat?

Crezi că Isus este adevărata Lumină care luminează pe orice om venind în lume? (Ioan 1:9) Dacă nu, de ce?

Dacă da, apelezi la El când vrei iluminare într-o problemă, când te trezești în întuneric? Cum o faci? (Psalmul 18:28)

Ce înseamnă pentru tine să-L urmezi pe Isus, ca să nu mai umbli în întuneric, ci să ai lumina vieții?

Lecția 16

Isus - Adevărul care eliberează

Ioan 8:30-59

La început era Cuvântul

Citește Ioan 8:30-38.

Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre, le spusese Isus iudeilor în v. 24. Vorbindu-le astfel, mulți au început să creadă în El (v. 30).

Cui se adresează Isus în v. 31, 32?

Ce le spune?

Care este condiția pe care o pune Isus ca cineva să fie cu adevărat ucenic al Lui? (v. 31)

A fi ucenicul lui Isus înseamnă mai mult decât a fi de acord cu ce spune Isus la un moment dat. Înseamnă să rămâi în cuvântul Său. Asta înseamnă relație și ascultare pe termen lung. Asta înseamnă o stare continuă și nu ceva sporadic. Perseverență, nu intermitență.

De ce este nevoie de o relație pe termen lung, de rămânere în Cuvântul lui Hristos? Pentru că robia în care suntem prinși este atât de crâncenă, încât doar cunoașterea adevărului ne poate elibera. Iar această cunoaștere nu vine peste noapte. Este o cunoaștere continuă a adevărului care ne va elibera de minciuna în care trăim. *Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va elibera.*

Ioan 8:30. Pe când vorbea Isus astfel, mulți au crezut în El. 31. Și a zis Iudeilor, care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; 32. veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” 33. Ei I-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam, și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „Veți fi slobozi!” 34. „Adevărat, adevărat, vă spun”, le-a răspuns Isus, „că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. 35. Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. 36. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi. 37. Știu că sunteți sămânța lui Avraam; dar căutați să Mă omorâți, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu. 38. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.”

Ce au răspuns iudeii care crezuseră în El la aceste afirmații? (v. 33)

Pe ce se bazau când spuneau că n-au fost robii nimănui?

Cum crezi că se împacă pretenția lor cu adevărul istoric al robiei egiptene, babiloniene și romane?

Observații și aplicații

Poate că vor să spună că urmașii lui Avraam sunt spirite libere. Chiar dacă politic au fost sclavi în Egipt și în Babilon, ei nu s-au considerat sclavi și până la urmă s-au eliberat și din Egipt și din Babilon. Și, aceste precedente le dădeau speranța și pentru eliberarea de sub romani. Isus nu-i contrazice cu argumente de ordin politic sau istoric, ci îi conduce în sfera spirituală.

Despre ce robie le vorbește în v. 34?

Care este diferența între fiu și rob? (v. 35)

Cine îi poate elibera pe robii spirituali? (v. 36)

Chiar neputința de a-și vedea adevărata stare și de a accepta adevărul pe care li-l spunea Isus arată cât de orbi și cât de robi erau. Isus le recunoaște descendența din Avraam, dar le spune că faptele lor nu dovedesc că îl au pe Avraam ca tată. (v. 37-38)

În timp ce ei îl revendică pe Avraam drept tată, Mântuitorul le vorbește despre alt tată al lor. (38b, 41a) Acest fapt îi supără și îi dau o replică foarte tăioasă. În

v. 41 ei neagă ceva și afirmă ceva. Ce neagă și ce afirmă?

Există și o insinuație în această replică. Nu noi suntem copii din curvie, ci tu, vor ei să spună. Nu Tu Îl ai ca Tată pe Dumnezeu, ci noi.

Cum ar fi trebuit să dea dovadă că sunt copii ai lui Avraam sau copii ai lui Dumnezeu? (v. 39b, 42)

În cele din urmă Isus le spune cine este de fapt tatăl lor (v. 44). Cine?

Care sunt argumentele lui Isus prin care susține că ei îl au ca tată pe diavolul? (v. 42-47)

Care sunt cele două acțiuni ale diavolului incriminate de Mântuitorul? (v. 44)

Deși prin creație, se putea spune că Îl au ca tată pe Dumnezeu și fiind evrei îl aveau ca strămoș pe Avraam, Isus îi evaluează prin prisma spirituală. Ca statut spiritual erau robi ai păcatului, despărțiți de Dumnezeu și departe de starea de neprihănire a lui Avraam. Fiind despărțiți de Dumnezeu erau sub autoritatea spirituală a diavolului, ceea ce le determina orbirea spirituală și dorința de a-L ucide pe Isus care le spunea adevărul și le condamna trăirea în minciună.

Riposta lor a fost pe măsură. Dacă El i-a făcut copii ai diavolului, ce replică îi dau ei? (v. 49)

La început era Cuvântul

Ioan 8:39. „Tatăl nostru”, I-au răspuns ei, „este Avraam”. Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. 40. Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut. 41. Voi faceți faptele tatălui vostru.” Ei I-au zis: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.” 42. Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. 43. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. 44. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. 45. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți. 46. Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți? 47. Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.”

Ce răspunde Isus? (v. 49-51)

La început era Cuvântul

Ce anume din răspunsul lui Isus îi intrigă acum?
(v. 52, 53)

Cu cine îl compară pe Isus? (v. 53)

Care este întrebarea directă pe care i-o pun? (v. 53b)

După ce le-a vorbit despre robia spirituală în care se aflau și despre eliberarea din această robie, Isus le vorbește acum despre moartea spirituală, dar ei din nou dovedesc că nu pot judeca duhovnicește nimic. Ei se gândesc la moartea fizică. Dacă Avraam a murit, și toți prorocii (mai puțin Ilie!), cine Te crezi Tu că ești să pretinzi că cine crede în Tine în veac nu va gusta moartea? Pentru că refuzau adevărul, erau încă robi. Robii concepțiilor lor, robii păcatului, robii firescului, robii propriilor minciuni pe care le credeau, robii diavolului. La întrebarea *Cine Te crezi Tu că ești?*, Isus le va răspunde foarte clar (v. 58), dar cu o lungă introducere (v. 54-57).

Ce afirmă Isus despre Tatăl în v. 54?

Ce le reproșează în v. 55?

Ce afirmă Isus în v. 56 despre Avraam?

Ioan 8:48. Iudeii I-au răspuns: „Nu zicem noi bine că ești samaritean și că ai drac?” 49. „N-am drac” le-a răspuns Isus; „ci Eu cinstesc pe Tatăl Meu, dar voi nu Mă cinstiți. 50. Eu nu caut slava Mea; este Unul care o caută și care judecă. 51. Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.” 52. „Acum”, I-au zis Iudeii, „vedem bine că ai drac; Avraam a murit, prorocii de asemenea au murit, și tu zici: „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea.” 53. Doar n-ai fi Tu mai mare decât părintele nostru Avraam, care a murit? Și decât prorocii, care de asemenea au murit? Cine te crezi Tu că ești?” 54. Isus a răspuns: „Dacă Mă slăvesc Eu însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeuul vostru; 55. și totuși nu-L cunoașteți. Eu Îl cunosc bine; și dacă aș zice că nu-L cunosc, aș fi și Eu un mincinos ca voi. Dar îl cunosc și păzesc Cuvântul Lui. 56. Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat.” 57. „N-ai nici cincizeci ce ani”, I-au zis Iudeii, „și ai văzut pe

Care este reacția iudeilor? (v. 57)

Avraam!” 58. Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” 59. La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns, și a ieșit din Templu, trecând prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu.

Care este răspunsul în final la întrebarea *Cine Te crezi Tu că ești?* (v. 58)

Nu este nicio îndoială că Isus a spus foarte clar cine se credea că este: *Eu sunt...* Adică Dumnezeu care i s-a revelat lui Moise ca *Eu sunt Cel ce sunt*. La începutul discuției (8:24) Isus le spusese *dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre*. Acum le spune din nou: *mai înainte de Avraam, Eu sunt*. Isus nu-Și afirmă doar pre existența aici, ci dumnezeirea. Isus a spus-o clar, iar iudeii au înțeles foarte bine ce a spus.

Observații și aplicații

Ce au făcut la auzul acestor vorbe? (v. 59a)

Ceea ce tocmai rostise Isus era blasfemie. De aceea au luat pietre să-L ucidă. Dar ce a făcut Isus?

Concluzie

Pentru că trăiau în minciună, nu au rezistat în fața adevărului. Au luat pietre să-L ucidă. Nu au putut accepta adevărul spiritual, că sunt robi ai păcatului, că au ca tată pe diavolul și că doar Fiul care este deopotrivă cu Tatăl îi poate elibera.

Versetul de memorat

Scrie și memorează Ioan 8:31, 32, 34.

Cuvântul s-a făcut trup

Observații și aplicații

Cum reacționezi în fața adevărului care doare?

Care este păcatul căruia îi ești rob?

Ce faci ca să te eliberezi?

Știi ce a făcut Hristos ca să fii liber?

Cum demonstrezi că ești copilul lui Dumnezeu sau că ești încă în robia diavolului?

Care sunt minciunile pe care le crezi cel mai des?

Care sunt minciunile pe care le spui cel mai des?

Întrebări de discuție la grup

1. Cum reacționezi când cineva îți spune un adevăr care nu-ți convine?

2. Cum îți explici că Isus este foarte îngăduitor cu femeia prinsă în adulter, dar foarte dur cu acești iudei „care crezuseră în El”?

3. Care este principiul robiei spirituale exprimat în v. 34?

4. Care crezi că sunt păcatele cele mai frecvente în viața creștinilor evanghelici? Dar în viața ta?

5. Care sunt minciunile diavolului pe care le credem cel mai frecvent astăzi?

6. Cine și cum ne poate elibera din robia păcatului, a minciunii, a diavolului?

7. Credeți că se pot amăgi copiii credincioșilor cu descendența lor, cum se amăgeau și iudeii că sunt copiii credinciosului Avraam? Cum putem preveni această amăgire și consecințele ei?

8. Cum explicați cuvintele lui Isus, pe care iudeii nu le-au înțeles atunci: *dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea?*

9. Care este adevărul care te supără cel mai tare, încât îți vine să iei pietre și să dai în cel care ți-l spune?

10. Ce a pățit Pavel când le-a spus adevărul galatenilor? Citește Galateni 4:16.

